

[Statsministeren.]

måske uden interesse for forespørgeren, kan jeg forstå, men det er ikke uden interesse for grønlænderne.

Det er på denne baggrund, man må vurdere den tilslutning, regeringen har givet til i løbet af en overgangsperiode at afvikle det syddanske og færøske laksefiskeri i det nordvestlige Atlanterhav i forståelse med USA, og idet man søger forståelse med de andre ICNAF-lande. Først ved den omtalte konference til maj bliver der tale om en gennemførelse af disse regler.

Grønlandske fiskerier har fået en særordning inden for 12 sømylegrænsen. Det er ud fra et hensyn til det grønlandske kystfiskeri, der virker under så vanskelige forhold, at det er naturligt at sikre dets udøvere de gunstigste mulige vilkår. Jeg går ud fra, det er hensyn, som bliver almindeligt accepteret. Det er jo de samme principper, der har ligget til grund for forhandlingerne med EF om at sikre særordninger for kystfiskeri i egne, hvis befolkning i særlig grad er afhængig af fiskeri som vigtigste eksistensgrundlag. Det er altså ikke et hensyn eller et princip, som ved denne lejlighed er indført i international politik eller i internationale aftaler, det er noget, der har spillet en meget stor rolle bl. a. under Norges forhandlinger med EF og også under de danske forhandlinger med EF, ikke blot for Grønlands vedkommende, men f. eks. også for Færøernes vedkommende. Jeg nærer tiltro til, at disse synspunkter vil møde forståelse i den danske offentlighed, og det må egentlig være hensyn, som også danske fiskere fuldt ud kan forstå.

Afviklingsperioden er efter regeringens opfattelse af en sådan længde, at den giver mulighed for de pågældende fiskere til at omstille sig til andet fiskeri, men det er klart, at den praktiske gennemførelse af foranstaltningerne skal afgøres ved forhandlinger med de interesserede fiskeriorganisationer, en forhandling, som blev påkaldt. Ved samme forhandling vil man også tale om erstatningsspørgsmål.

Sagen har, som det rigtigt er blevet anført, været refereret for, jeg tror det var et fællesmøde af udenrigspolitisk nævn og markedsudvalget, men der er da ikke noget i vejen for, at man kunne tænke sig et særligt udvalg nedsat til at modtage orientering

vedrørende problemer angående laksefiskeriet i Nordatlanten, og jeg kan tilsige regeringens vilje til at medvirke til et sådant udvalg nedsættelse og dermed altså også til en drøftelse af sagen i det pågældende udvalg.

Fiskeriministeren (Chr. Thomsen): Problemerne vedrørende laksefiskeri er ikke af ny dato. Jeg vil derfor begynde med at gå lidt tilbage i tiden og tage to områder med, der begge har haft væsentlig betydning for dansk laksefiskeri og derfor nok bør nævnes i sammenhæng. Det drejer sig om fiskeri ved Nordvestnorge og Vestgrønland. Disse områder henhører under hver sin internationale konvention, henholdsvis konventionen vedrørende fiskeri i Nordøstatlanten, NEAF, og konventionen vedrørende Nordvestatlanten, ICNAF.

Med hensyn til fiskeriet ved Norge var der i 1969 af Storbritannien og Norge stillet forslag om fuldstændigt forbud mod fiskeri af laks på det åbne hav uden for fiskerigrænserne. Forslaget blev vedtaget dengang, men Danmark, Sverige og Vesttyskland benyttede sig af deres ret til at nedlægge protest mod vedtagelsen, der herefter bortfaldt.

Med hensyn til fiskeriet ved Vestgrønland blev der allerede i 1967 og i 1968 af Canada stillet et tilsvarende forslag om forbud mod fiskeri på det åbne hav, men først i 1969 blev forbuddet vedtaget af et flertal af ICNAF's medlemslande. Danmark og Vesttyskland og senere Norge protesterede mod forslaget, som derfor ikke kom til at gælde for de tre landes fiskere.

Ved møderne i 1970 i de to fiskerikommisioner forelå på ny forslag om total forbud mod laksefiskeri på det åbne hav. Efter meget vanskelige forhandlinger nåede man for Nordvestatlantens vedkommende frem til følgende resultat for fiskeriet i 1971: Tonnagemængden eller fangsterne i konventionsområdet, dvs. indtil 3 mil fra kysten, skulle stabiliseres på et niveau, der ikke overskred det tilsvarende for 1969. Fangsttiden blev uden for tolv milegrænsen begrænset til tiden fra 1. august til 30. november. Det blev forbudt i fremtiden at anskaffe såkaldte monofilnet. For dette forslag stemte 10 lande, og 4 stemte imod. USA stemte for, men tilkendegav ved den lejlighed, at man